

Ieva Kripaitytė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 3e klasės mokinė

Poetinės miniatiūros

Kai sieloje gimsta poezija

Sutemoj rašau,
Nes širdis verkia.
Nebetveriu,
Kai pasaulis griūna.
Noriu uždegt poezijos žibintą,
Tyru jos skambesiu sielą gaivinti...
–Myliu, – tenoriu išstarti
Paskutinį kartą.

Išsivadavimas

Noriu būt laiminga ir pamiršti nuoskaudas.
Noriu vėl pabusti iš to sapno,
Kurį sapnavau vakar.
Ar tai tiesa? Ar melas?
Kužda šešėliai...

Kaip tyras rytmetis pabundu iš naujo.
Nežinomu keliu einu ir vėl...
Sakyk, kada sustoti.
Sakyk, kada vėl eiti.
Būsiu kaip surakinta lėlė.

Išsivaduosiu.
Bet kartus skausmas liks širdyje.

Toks mano likimas.

Lašai

Mano sapnai virto lietaus lašais.
Sapnuoju dieną naktį
Vis tuos pačius, palengva krentančius lašus...

Šviesa prasilaužė –
Didžiulis griausmas pro mano langus.
Rodos, sapnas apie lietų niekada nemiršta.

Kad šis sapnas tęstųsi dar ilgai...

Blankus pasaulis

Kartais nepakeičiamas tampa pasaulis.
Juodas, blankus, nykus...
Ir vis tas pats, nesikeičiantis po metų, kitų...
Stiprūs jausmai užlieja,
Kai norisi tik tylos, –
Paskęsti galima...
Taip tyliai į tavo jausmus įsiliesiu.

Amžinai.

Gėlės nemiršta

Metų metus
Vaikystėje žaidžiame:
Myli, nemyli – tyliai.
Žiedlapio nebėra –
Skausmas širdyje.
Gėlės nemiršta.

Sugrįžimas

Kartais laikas, atsiritantis banga,
Paskandina realų gyvenimą.
Anapus kranto
Užmirštame jausmus.
Gal metas sustoti?..

Pradedam iš naujo...
Kelias ilgas, žvirgždėtas, smėlingas.
Kaip mechanizmas
Keliauju pirmyn...
Sustoju ir vėl einu, tik šįkart kitaip.

Skausmas

Vienatinis slegiantis skausmas
Daužo man širdį.
Praeinantys žmonės, dvelkią dulkėtom svajonėm...
Pamiršau viską, kas aplinkui. Apmiriau.
Virtau dulke lengva.
Be džiugesio,
Be vilties –
Sustojo viskas.

Rytmečio tyla

Noriu išeiti į lauką,
Taškytis pavasariniais lietaus lašais...
Noriu pajusti kvapą, tikrą žolelės kvapą...
Pakeisti tą blankią, nusitrynusią spalvą į ryškiai žalią.
Pamilti tyrą gaivą...
Pabusti iš rytmečio miego
Ir tyliai įkvėpti oro.

Gyvybė ir siela

Lyg ašaros susipynė du gyvybės lašai.
Gal palietė mane liūdesys?
Gal trapumas tyras?..
Aš vienatvėj meldžiuos,
Tikėjimo prašau.

Bevardžiai namai

Lyg akys langai, plytos –
Stovi bevardžiai namai.
Žydi spalvotos alyvos,
Laksto mažičiai vaikai.
Smėlio dėžė, krepšinis,
Vaikšto žmonės takais.
Lyg akys langai, plytos –
Bevardžiai, šalti namai.

Lašo gyvenimas

Lašas, kuris niekada nemiega po didelių vargų...
Kuris pasako tiek daug ir tiek mažai...
Jis tik žaidžia lakstydamas per balas
Ir nemato nepatogumų.

Mes tampame susvetimėję.
Kaip peršlapę juodžemiai.
O reikia mums tapti
Smulkiomis vandens lašeliais.

Gal gyvenimas tuomet mums šypsotųs
Kaip bebaimiam lašui?

Tamos šešėliai

Juodam šešėly,
Nematomame lange
Raudonas kūnas.

Siela virto iš pelenų į dulkes...
Tyliai praslinko juodi debesys. Tyla.
Jokio garso... Tyla.

Miestas su pasislėpusiomis langinėmis.
Liko tik oranžinės rožės –
Vienintelė blykstė šiam pakrašty...

Noriu tavo pasaulio kaip pienės pūko,
Noriu, kad kas rytą padovanotum saulę,
Pabūtum šalia nors minutę kitą.

Nenuskink rožės juodos,
Bet tyliai pabėk į šviesą –
Suprasi: likimas atranda tikrus kelius.